

ravno dosegli nekako edinost v pisanji, kar se tiče vsaj vnanje oblike naših časnikov, ter smo z zedinjenimi močmi obdelovali svojo narodno njivo, oziraje se pri tem tudi na ravnanje naših južnih sosedov, od katerih smo se že in bomo se še učili; — kar se je zatrosila zopet ljulika nesrečne neskladnosti, ktera se je tu pa tam res tudi prijel. Našli so se namreč — komu ni znano? — kateri „pisevajo ali piševajo, da ne kmetje, ampak kmetije imajo kmetije, ki jim pri dobrem obdelovanju donajajo veselija pa tudi lepega premoženja, v tem ko so si gospodije izbrali mnogovrstno dejanje z umom itd.“

Ne bojim se sicer, da bi kdaj večina slovenskih pisateljev pritegnila takim novotarjem, vendar bi jih jaz opomnil in poprosil: ne kazite slovenskega edinstva, ne kvarite jezika, in ne motite dosedanjega slovenskega razcveta in razvoja, ki meri nekaj tudi na približevanje k jugoslovanskim bratom živčim z nami na enem in istem nepretrganem ozemlju!

Vi se pozivate na veljaka Miklošiča, prepričani, da je on kos, razgrniti staroslovenščini lice, kakoršno je samo na sebi. Dobro, — pa zakaj ga ne posnemate tudi zastran novoslovenščine? Berite njegove čitanke, njegov staroslovenski slovar, kako on slovenske besede piše, on, ki se mu gotovo nikdar še sanjalo ni, da bi trebalo sedanjo živo slovenščino pritiskati na Prokrustov posteljnjak nekdanje slovenščine ali bolgarščine in raztegovati jo po isti.

Pri zbornih imenih (coll.) in pri glagolščakah (subst. verb.) poznajo vsa živa slovanska narečja samo formacijo — je (Čehi sedaj i), ne pa — ije, kakor ima staroslovensko. Kdo nam tedaj daje pravico, odstopati od njih? Če Srbo-Hrvati, da molčimo od drugih, pišejo: pisanje, vladanje, orožje, podružje, poduožje, podgorje, predmestje, Podrinje (Drina-Thal), in zarad razločnosti celó Potisje (Theissgebiet, ne Potišje niti Potisije), čemu bi mi po neki domišljeni doslednosti vtikali tisti i, kteremu ne bi vedeli ni pravega glasú?

Držimo se torej udomačenega, v časnike z mnogim trudom vpeljanega pisanja, in ravnajmo se, čistó isto, po nekdanji mrtvi slovenščini samo toliko, da ne zastranimo ali zabrazdimo od živega slovenskega in srbsko-hrvaškega narečja! Dixi. P. M.

Slovansko slovstvo.

* *Zemljepis i poviest avstrijskih zemeljah* — se zove nova knjižica, ki jo je v hrvaškem jeziku spisal Venceslav Mařik in namenil mladini v ljudskih šolah. V njej je na kratko razložen zemljepis in kratek zgodovinski pregled posameznih dežel v našem cesarstvu. — Gledite! to je zopet ena taci knjig, ki nam je v domačem jeziku v ljudskih šolah potrebna kakor ribi voda. Naša mladina, ki iz ljudske šole stopi, je celó neumna v vseh teh rečeh, ki bi ji, naj ostane kmet ali rokodelce, vendar na dobiček bile, ako bi saj nekoliko poznala dežele tistega cesarstva, v katerem živi, ima barantijo itd. Al kaj je bilo nemškutarjem za to mar, da se mladina naša kaj pravega nauči, — da le „tajč“ besede „verderbati“ zná!

Dopisi.

Iz Kragujevaca v Srbii 1. maja. (Dalje.) — Da tedaj na Srbskem toliko zemljišč na boben pride, moramo družih vzrokov iskati, in ti so, kakor povsod pri ljudéh na svetu: „Kdor ne dela, zapravlja in kdor zapravlja, pride na boben.“ Pri tem je Srbin, kakor sem vam že večkrat povedal, dober vojak ali čuda slab kmet; tudi rad malo posedí, duhan pušaje, lepe

puške in lepo orožje ogledovaje se rad pogovarja, zadremlje in zaspi. Po zemlji brbati in jo obdelovati mu je grozna težava, pa si tudi pripravnega orodja za zemljedelstvo nikakor narediti ne zná. On zná jako lepo lončeno posodo, lepo orožje, razne struke, lepo sukno in platno, in mnogo družega narejati. Vsak uboren seljak si napraviti zná prelepo dudlo, ki jo prav lepo z rumeno, kositarjevo ali s kako drugo žico (dratom) oplete in s kakim metalom vrlo lepo okuje. In vsak seljak si zná lepe, javorove gosli narediti in zná na nje brenkati, in na dudlo dudljati mojstersko. Brez dudle ni noben Srbin in brez javorovih gosel nobena srbska hiša; al brane noben Srbin ni še videl! Njegov strašni plug, voz in drugo zemljedelsko orodje je tako, da se ne more nikakor meriti z gori imenovanimi izdelki njegovih rok. Zato Srbin grozno malo zemlje obdela in strašno trpi, še več pa njegova uboga živinica, v strašne vozove in grozne pluge vprežena. Srbinu ni veliko mar za to, da bi obdelaval zemljo. Da le dobí, vzame kmet na svoje posestvo denarja na posodo (zajem) in počne trgovati; včasí jo zadene, včasí mu spodletí; mnozi obogatí, drugi pride na boben. Ko trgovec gré od kraja do kraja, od mesta do mesta, tudi iz krčme v krčmo; pride v razna, vesela društva, počne piti in druge napajati, na karte igrati itd. in tako zapravi kmalu čas in vzajemljeni denar. Ali pa, če le more, prodá Srbin svojo zemljo na deželi, ali vzame denarja na-njo na pósodo in gré v mesto, si napravi za lep denar kako slabo štacuno, jo napolni z raznim dobrim in slabim blagom, in avanzira tako iz bornega kmeta iz dežele na gospoda, mestjana in trgovca v mestu! Tudi tu jo nekter dobro zadene, drugemu pa tako grozno spodletí, da kmalu ni kmet niti gospod, nego nihče, ki se zdaj ko mestjanin, se vé da, delati sramuje. Naravno vse to zavisí od tega, kako gospodari.

Srbin dá svojo krčmo v zajem, ker ga mrzí ljudém streči in jih ko sluga poslušati, zato so gostilnice v Srbii vse v cincarskih rokah po mestih in po kmetih. Srbin v svoji krčmi pri cincaru pije, na karte igraje, duhan pušaje in se pogovarjaje, v veselem društvu čas in denar zapravlja. Cincar si pomaga in bogati, Srbin peša in kmalu pride njegova krčma z zemljo vred na boben! In kdo jo kupi? Cincar.

Srbin dá svojo rodovitno zemljo pridnemu Bulgarinu v zajem, kateri jo obdeluje, da mu rodí stoterno. Bulgarin prodaja in z živžem zaklada vsa mesta po Srbii; Srbin pa od njega kupuje, ker mu je živžea treba! Bulgarin bogati, Srbin peša, pride na boben, pridni Bulgarin pa do zemlje!

Kmetje okoli mest so menda po vsi Evropi bolj trdni in bogateji od kmetov po deželi; v Srbii je druga; tukaj je kmet pri mestih najslabši, če tudi ima še veliko lepe zemlje in hoste. On seka in kvari svoje lepe hoste, tira drva v mesto po dve, tri in še več ur daleč, zamudi z voli svojimi celi dan, večkrat tudi precej noči, prodá drva za kaki dve dvajsetici, kupi od neutrudljivega Bulgarina živžea, ki mu ga je za hišo treba, res po ceni, al je vendar le sramota od Bulgarina kupovati to, kar bi si sam lahko pridelal! Se ve da, ker celi dan v mestu za usta nič dobil ni, je treba iti v gostilnico, da popije čašo vina, rakije, punča ali kave, da malo na karte poigra, čibuk popuši, se malo v veselem društvu pogovori, posedí itd. Tako je celi dan zamujen, skupljeni denar potrošen, včasí ga pa še zadosti ni; hosta se vsaki dan bolj sveti, zemlja leži prazna! Da bi jo obdeloval, ne bi mu bilo treba od Bulgarina živžea za hišo kupovati, tudi po najnižji ceni ne, in hosta bi mu ostala lepa in temna. Al vsega tega on ne opazi, dokler mu boben ne zaropotá in mu svitla hosta prepozno oči ne odpré. Zdaj še le vidi, da ga

od Bulgarina po nizki ceni kupovani živež strašno drago stane in da so drva iz hoste grozno po nizki ceni šla! Kakor sem že lani v „Novicah“ povedal, je v Srbii po zakonu prepovedano hosto kvariti in plodnosno mlado drevje sekati; al kdo hoče in kdo more tukaj grozno raztresene seljake nadziravati!

Tudi sem gori rekel, da je srbski narod trezen in grozno varčen, da so razpikuča in razkošniki (pijanci in zapravljivci) grozno redki; al vendar se tudi tak nahaja, kakor povsod, ki tako ravna kakor sem gori omenil; kdor pa tako ravna, se mu dogodi tako, kakor povsod, — zabobni mu! (Dal. prih.)

V Buda-Peštu 20. maja. V. — Letošnje binkoštno praznike vam ni noben vozovlak ogerskih gostov do Ljubljane pritiral, da bi bili šli na rajanje v postojnsko jamo. Gostov iz Ogorskega ste sicer poslednje tedne na tisoče dobili, al takih, kateri ne bodo binkoštni pondeljek v postojnski jami rajali, marveč sè sovražniki na bližnji meji Slovenskega krvavi ples pričeli, ako Talijan zasučé meč. Koliko bridkih solz se sedanji čas po veliki Avstrii pri ločitvi na vojsko gredočih pretaka! Toda, ker ostra osoda to zahteva, ker brambi domovine to veljá, se ne smé nihče pomišljovati, ali bi morivno orožje zgrabil ter se morebiti na vedno od svojih ljubih, od svoje domovine ločil. Vendar ne le samo bojovníki, tudi domá ostali morajo v bran domovine mnogo mnogo zlega prenašati in bodo ga mogli še veliko več, ako se boj začne, kateri bode, kakor vse kaže, grozno obširen in srdit, in sam Bog vé, kdaj in kako mu bode konec. — V takih vihnih časih je posebno kranjska dežela z nadlogami vsake vrste obtežena, kar je bilo že na deželnem zboru v Ljubljani na drobno dokazano. Slovenci bi res zaslužili, da bi se njihovi narodnosti popolna pravica godila, da bi tako velika, tako težka bremena lažje prenašali! — Deželnega zbora v Peštu danes le toliko omenim, da bo menda njegov odbor za uzajemne državne zadeve najprvi predlog dogotovil, al pa bode ta predlog zmeren, težko je misliti. Národne zadeve se deželnemu zboru najhuje mrzijo; kako in kdaj bodo té odločene, je tako negotovo, da se prav nič ne dá ugibati, — bojim se celó, da sedanji deželni zbor národnih zadev ne bode rešil in da jih tudi ne more, ker on ni deželni zbor vseh ogerskih narodov, ampak poglavitno le magjarski deželni zbor, zatoraj se tudi na njem le magjarska pesem poje. Vse besede magjarskih in magjaronskih zastopnikov, kakor tudi časopisov, da se deželni zbor za popolno obveljavo ogerskih ustavnih pravic poteguje, so le prazne marne; pravo jedro so očividno namere Magjarov in magjaronov te, da magjarstvo v deželah ogerske kronene tako častno in gospodovavno mesto posadijo, kakoršno ima nemščina že dolgo časa po drugih deželah Avstrije. Res nerazumljivo je, da Magjari tega ne previdijo, da se bodo s tem ravnanjem ob vso bratovsko ljubezen svojih nemagjarskih sodeželanov pripravili, ter da tudi za nje pride čas povračila, in zná biti prav kmalu; žalibog, da Magjari se za to ne zmenijo dosti, in da jim vedno le misel mogočnega „magyar-ország-a“ (magjarske države) po glavi roji! — Domišlija Magjarov pa, da so oni poklicani še k velikemu političnemu djanju med mnogimi narodi Evrope, izhaja brž ko ne od tod, da premožni Magjari posebno pa plemenitaši svoje odrasle sinove na Angležko in Francozko v dosego više izobraženosti ali prav za prav v dosego samostojnega vedenja in obširnejše politične skušenosti pošiljajo. Od tod izvira, da si Magjari v javnem življenji in v privatnih družbah vedó neko veljavnost pridobiti ter si v vseh okoliščinah svoj magjarski značaj ohraniti. Na Francozskem in Angleškem se pa nikdo ne more naučiti tega, da bi enako-

pravnost različnih narodov po vrednosti cenil, ker na Francozskem, razun francozkega naroda, drugega ni, na Angležkem pa Irčane celó malo porajtajo. Po izgledu plemenitašev se vedejo premožnejše vrste magjarskega naroda; najhuji magjarski rodoljubi, razun plemenitašev, so fiškali ali jezični dohtarji, katerih je na Ogorskem že od nekdanj več ko pol preveč bilo; pod Bach-ovo vlado se je njih število zeló zeló zmanjšalo, od leta 1861 se pa zopet tako množijo kakor gobe po deževnem vremenu. Dasi jih je pa ravno toliko, imajo pri sedanjih političnih razmerah, največ pa zavoljo sedanjih sodnih gosposk vendar le vsi dosti posla. — Enkrat sem že omenil, da se Rumuni ne bodo dali Magjarom v kozji rog vgnati, ter da bodo deželni zbor v Peštu zapustili, ako Magjari ne odjenjajo od svojega ravnanja z drugimi narodnostimi. Danes pa pristavljam, da bodo imeli Rumuni še en vzrok več, deželnemu zboru v Peštu slovó dati, ako se ima to res zgoditi, kar je odbor za sedmograške zadeve nasvetoval, namreč, da bi Sedmograško vso dosedanjo samostojnost izgubilo ter bi ne imelo nobene druge veljavnosti več, kakor ktera si bodi ogerska županija ali komitat. Res je, da velika večina poslancev iz Erdeljskega na ogerskem deželnem zboru je magjarska, rumunskih poslancev je pa najmanj; toda vse to je očividna krivica, ktera se sedmograškimi Rumunom godí, ker tri četrtine prebivalcev na Erdeljskem je rumunskih, in le ena četrtina je Saksov in Magjarov (Sikulcev). Sedanja volivna postava poslancev in pa magjarski veliki župani na Erdeljskem so krivi tega, da so sedmograški Rumuni na deželnem zboru v Peštu tako malo zastopani. Vendar pa se nadjam, da se Magjarom ne bode dovolila taka prednost, da bi oni nad drugimi prebivalci na Erdeljskem gospodovali, kjer njih število je le osmi del vseh stanovnikov; vsaj pravična in modra vlada bi kaj tacega ne mogla in ne smela dopustiti. — Vojskine priprave so tukaj, kakor tudi drugod, ceno mesa, moke, slanine, sladkorja, kave in še več drugih reči zvišale; tudi za drobni denar je bil prav križ nekaj časa, odkar so bankovci po 1 in 5 goldinarjev za državni denar sklicani; bankovce po 1 gold. so jeli na 4 kose trgati; sreberne šestice so pa hipoma tako zginile, kakor da bi jih bila slana vzela. Bankovcev zdaj več ne trgajo, drobnega denarja, namreč krajcarjev in papirnatih desetic, tudi več ne manjka, le sreberne šestice še nočejo na dan priti. — Vreme je celi ta mesec tako mrzlo, da zimska suknja ni pregorka. — Bog nas obvaruj vsaj te nadloge, da bi nam še slana vzela kos kruha; saj imamo nadlog že tako čez glavo dosti.

Iz Volovskega 15. maja. L. C. *) — O dopisu „iz Kastva“ v 19. listu „Novic“ ne morem molčati. Gospod dopisniku še zmiraj v glavo ne more, da pohvalnici Jožefa I. in Nugent-a tudi nas tičete. Ne bode vendar tako skop, dragi gospod: Volovsko in Kastav sta bila v onih časih ena županija z imenom Kastav; tega vendar ni težko razumeti. — Da se vam krajša pot, ki od nekterih podžupanij na Volovsko pelje, ne dopada, tega jaz nisem kriv; de gustibus! — Kako pa vi svoje Puže itd. po cesti v Kastav spraviti hočete, ktera je dvakrat krajša od one na Volovsko, bo vaša skrb; cesta od Blazina na Volovsko ostane za-

*) S tem odgovorom končamo zdaj Volovsko-Kastavsko pravdo. Kar se tiče opazke zastran „skubenja“, morajo vredništva vselej toliko „skubsti“, kolikor to zahteva spoštovanje, ki ga vredništva priznavajo vsacemu dopisniku s tem, da vzamemo njegov dopis v svoj list, po tem pa tudi odgovornost na-se. Skubli smo tedaj Vašega kakor tudi unega za toliko, da vsikdar objektivnost nadvlada subjektivnost. Saj na posled pri vseh družih bravicah vendar le una veljavo ima! Vred.

voljo tega pa še zmeraj le 205 sežnjev daljša kakor una od Blazina v Kastav; saj vam je gotovo znano, da ta cesta je dobra tudi za vozé, če tudi ni treba na dalje mimo Povlovca (na rotondi) hoditi. — Čisto novo pa je to, da bi Novograjci 4 ure zgubili, ako bi na Volovsko hoditi mogli. Sreča božja! saj kapitanat ima priti ali v Volovsko ali v Kastav, nikakor pa ne v — Reko! Vi namreč govorite od razločka, ki je med cesto Blazina-Volovsko in Blazina-Reko, in pravite, da tudi gosp. Jurinac je to pot menil v svojem govoru v deželnem zboru. Tega pa vendar ne; v deželnem zboru se je govorilo, da za Novograjce je Volovsko 2 milji dalje kakor Kastav, in sedaj vi prerokujete, da to bo istina, kadar bodo Novograjci skozi Reko v Volovsko hodili! Pa tudi naravnost skozi Kastav se Novograjci voziti ne morejo; saj od nove ceste v Kastav je še lep košček grde, strme poti. — Da ste po suhem in po morji iz Reke v Volovsko 2 uri potrebovali, mi je jako žal; prav slabo ste se vozili. — Nedolžni humor o železnici ste imeli rajši z onim plaščem sosedne ljubavi pokriti, tako bi znale Kinkelove skrivnosti lože na dan priti, ako to želite. — Kar slednjič Preloko zadene, s tem prav sami vodo na moj mlin puščate, rekši, da veliko ljudi iz Kastavščine pogostoma v Preloko po opraviilih hodi. Iz Preloke do nas je le par stopinj. Ali ni to poglobitna stvar, ne pa to, čegava je Preloka?

Iz Lakavca na Goriškem 18. maja. — Naj vam, drage „Novice“ tudi povem, kaj se pri nas godi. Naša občina šteje več vasi in v vsakiso nekteri pravi domoljubni rojaki, katerim je skrb za to, da se tudi pri nas prosti kmetiški ljudje izobrazijo in stopijo na pot omike. Iz tega namena se je majhina družbica zbrala in se na 6 slovenskih časnikov naročila, pa tudi sl. c. k. deželni vladi v Trst prošnjo izročila, da bi se nam dovolila kmetijska in rokodelska čitalnica. Al že blizo tri mesce je preteklo, kar smo prošnjo poslali, pa žalibog! še nismo prejeli dovoljenja. Sami ne vemo, kaj je temu vzrok? Naj nam je tedaj dovoljeno, da se pomilujemo po „Novicah.“ Saj vendar ne bo med nami, v naši soseski, kakošen mož, da nam odbija našo pravično reč? In ne samo pravično reč, ampak tudi potrebno stvar. Je li morebiti kak modrijan med nami, kateri misli, da nam kmetom ni potreba poduka, ki se zajema iz dobrih bukev in dobrih časnikov? Kaj le gospôda sme svoje kazine in čitalnice imeti, mi v kmetiški suknji pa ne? Mar nam mana obilih in dobrih pridelkov brez vednosti sama z nebes pada? Oviralcem kmetiške omike naravnost rečem: idimo in poglejmo njive, senožeti in vinograde nevednega kmeta, in videli bomo, kako je vse pusto in zanemarjeno, — stopimo pa k sosedu, kateri je podučen in omikan, in zagledali bomo polje dobro obdelano, senožeti umno gleštane, vinograde v lepem redu. Kakor povsod, tako se tudi pri kmetijskem gospodarstvu in pri rokodelstvu kaže, da poduk je tisti voznik, kateri spravlja kmeta in rokodelca naprej, da ne zaostaja za unimi, katerim je vednost razsvetila um, da popuščajo staro malopridno kopito in napredujejo z znajdbami in znanostmi sedanjega časa, da si tudi z malim več pridobijo. Saj je vendar že stara resnica, da ne delamo samo z rokami, temuč tudi z umom. Zato denimo na ramo matike in hajd ž njimi v vinske gore in na polje! Ob nedeljah in praznikih pa bukve ali časnike v roke, da izvemo, kaj drugod po svetu počno; tako se izobrazimo tudi mi prosti kmetje. Kdor nam ne privošči poduka, naj gré rakom žvižgat!

Domoljub.

Iz slovenskega Štajarja — donaša „Slovenec“ veselo novico, da so se prvi rodoljubi štaj. Slovencev zbrali v kolo, da prevzamejo skrb za duševni in ma-

terijalni blagor svojih rojakov. Po posebnem odboru v Celji bojo skrbeli za to, da se v vseh okrajih vršijo volitve kakoršne koli tako, da so na prid občinam in deželi; izdali bodo v jeseni knjižico pod naslovom „Delovanje deželnega zbora in naša slov. poslanca Herman in Razlag“, ki se bode izdala v 2000 iztisih in prodajala po 10 krajc., pa tudi zastonj delila; — napravil bo veliko prošnje pismo do Njih veličanstva cesarja, ker pri deželnem zboru ni pravice za Slovence na Štajarskem, da se prenaredi volitni red za volitev v deželni zbor, — naj v deželnem zboru 2 odbornika bota slov. poslanca, — naj se napravi poseben odsek c. k. deželnega poglavarstva za slovensko doljne Štajarsko, — naj se resnično vpelje slovenski jezik v cesarske kancelije, — naj se uravna zemljiščini davek, ki je posebno v vinorejnih krajih nezmerno visok, — naj se poniža cena soli, ki je za kmetijstvo toliko važna stvar. Dalje bo skrbel ta odbor za to, da se ustanovi kmetijska družba za doljne Štajarsko in posebno društvo za povzdigo vino- in sadjereje. — Lepi nameni so to in zeló važni. Mi pa dodamo srčno voščilo: Bog daj srečo! če tudi se magjarski časnik „Debatte“ repenči in domoljube slovenske imenuje „sonderbare Patrioten.“ Nam je le „sonderbar“ to, da je tak „velik“ časnik tako majhen politikar, da še tega ne vé, da v Asvtrii noče noben narod več paria biti.

Iz Senožeč 24. maja. * Včeraj in predvčeranjem je bila pri nas za senožeško in gaberško občino volitev občinskih odbornikov in namestnikov. Volilcev v 3 razdelkih je skupaj 303; blizo 130 se jih je udeležilo volitve. Volitev je bila tako živa, da še nikoli ne tako. Vidi se iz tega, da tudi po deželi se je izbudilo živahno ustavno življenje. Naša stran je zmogla z večino odbornikov, da je 12 svojih mož spravila v odbor, nasprotna nam pa le 7 svojih kandidatov. Kdaj bodo volili župana in svetovalce, še ne vémo, nadjamo pa se, da sprevidni in za blagor občinski skrbni volilci bojo volili take može za župana in pomočnike njegove, ki bodo zmožni novi postavi tako streči, da „Novice“ v prihodnje ne bodo imele toliko gradiva o soseskinih naših zadevah, kakor so ga, žalibog! imele dozdej. — Včeraj jutro med 2. in 3. uro je v naši okolici na 4 prste debel sneg padel; hvala Bogu, da se je še pred poldnem razjasnilo ter solnce sneg brž razstopilo, sicer bi nam bilo vse polje pomrznilo; pri drevji je pa vendar sneg veliko škodo naredil, ker je mnogo mladih drevesec polomil. Slana, ki ste jo imeli v Ljubljani, pri nas, hvala Vsegamogočnemu! dozdej še nič ni škodovala, razun tega, da je Podnanoscem zgodnji fižol posmodila.

V Senožečah 26. vel. travna.*) — Duh samostojnosti (autonomije) je prešinil tudi tukajšnje srenjčanje. Kazalo se je to očitno, ko je bila volitev občinskega odbora. Koj o začetku volitve 3. razdelka se je slišal močni glas: „Zapišite tista imena, ktera vam mi povemo, sicer gremo precej vsi domú!“ — V četrtek se je prignalo na binkoštni sejm mnogo blaga (živine); jarm volov, kateri se je pred dvema letoma cenil na 250 goldinarjev, se je plačal letos s 158 gold.; kramarjev je bilo malo, tudi kupca ni bilo veliko. — Odkar se na železnici zavoljo prepeljavanja vojakov kupčijsko blago ne vozi, je nekaj bolj živo na naši veliki cesti, posebno se mnogo lesa prevaževa. Senožeče so res priročne, tedaj bi bilo želeti, da bi se barantači z lesenino o petkih našega starega trga ne ogibali. Vožnina do Trsta po veliki cesti je bolji kup kakor po

*) Opazke zarad cirilice v ljudskih šolah naših nismo prezrli; al pustimo nepraktične svete, dokler še nimamo tega, kar je živa potreba in je tudi mogoče. Z utopijami se mi ne ukvarjamo radi.

železnici, in prejemniki imajo vrh tega še ta dobiček, da nimajo stroškov za prevoznjo iz kolodvora na brod ali v dučan (magazin).

Črna Prst 18. maja. — Da nimam kožuha, pa zmrznem gotovo. Pentecoste, binkošti, so pred durmi, pet košev toplote naj bi bilo, pa tak mraz! Naši hribovci so po tleh, drugi družega poprašujemo, kaj bo? Vzemi to v besednem ali v podobnem pomenu, čisto je. Hudi sever brije; menda to izvira odtod, da v zgornjih krajih na Pruskem velik ogenj zrak razširja, in mrzlega iz nemških snežnikov pred seboj podi. Toplega juga ni sledú; menda se je ves o Padu ustavil, ker tam je velika soparica, ali je pa na laške Tirole se zagnal. Iz tega se vidi, da po velikem mrazu nas čaka velika vročina, in to obeta slabo letino. Zna biti tudi, da sem jaz mrzleje krvi memo družih. Pa kaj bi ne bil? Nemec in Lah, ki me sedaj ogreti hočeta, sta mi od prve mladosti sè svojo vnemo spridila zdravo kri. Osem let stari deček sem že bil omamljen; po sili so mi v glavo vbijali, da naj rečem sladkemu kruhu „prot“, česar me je velika groza bilo; kajti oče domá so vselej, ako sem nepoređen bil, nad menoj zaupili: „vzamem pa en prot.“ Dolga šiba palčeve debelosti se po naše prot imenuje. V šoli sem se učil: „Gott hat Himmel und Erde etc. erschaffen“; razumel sem pa toliko kakor opica; v cerkvi, kamor sem moral h krščanskemu nauku hoditi, so me kranjski učili po govorici tistega časa. Da je pa bleznost in omotica do vrha prikipela, so mi moj ded djali, da mi nismo Kranjci, ampak Bindišarji. V 10. letu sem se podal v Gorico v laške šole; ondi so me pitali za „schiavo.“ Nemškega nisem znal, laškega še manj, slovenski govoriti pa nisem smel; ako pa nisem v šoli prav odgovarjal, so „pôce“ po prstih pele. Trpel sem, da sem se kamenju smilil. In kakošen sad sem imel od vsega tega? Sram me je povedati, ko sem že 3. gimnazijski razred dospel, še nisem vedel, da je treba poboljšati se, ako se hoče odpuščenje grehov po zakramentu sv. pokore dobiti. Še več. Da je kdo znal na pamet povedati, kar je bilo v šolski knjigi pisano, je zadoštilo, in ako je mehanično svoj „penzum“ dobro rešil, dobil je celó „eminenc.“ Srcé in um pa sta šla prazna od tod. Za pamet in vero se je dobro skrbelo, da ste se izblodili in izgubili. O okrožnica! kdo te je spravil na dan? Mrazi me, mrazi me! Našim hribovcem se živinica smili, ko mora velik mraz in lakoto trpeti, in meni bi se ne smilila slovenska mladež, kateri isto pot odkazujejo, na koji sem svoje mlade dni toliko trpel, pa nič — dosegel, zgubil pa veliko. A ne samo meni, tudi priprostim kmetom je neumščina, kakor so ranjki Slomšek rekli, trn v peti. Uradnikom, ki se ž njimi lepo po domače pogovarjajo, zaupanje skazujejo; kakor hitro pa zaslišijo tujo besedo, že vohajo kaj hudega, tlačivnega. Že zdrava politika velí nam dati domače slovenske šole in domači slovenski urad. Nemške šole in nemški urad na Slovenskem pa so tudi vladi na kvar. Ravno zato, ker sem zvest Avstrijan, to očitno povem. Zaupanje ljudstva je najtrdnejša podlaga državi. Res, da nemški jezik ni tega kriv, ako se mrzijo ljudje nad osebami, ki pridejo v podobi sodniških in davkarskih služabnikov v neljubih poslih do njega. Al vendar taka je, da ti služabniki kmeta tirjajo v tistem jeziku, ki vlada v kancelii, in za to jim je tuji jezik znamenje nadloge. Ako bi pa domači jezik v uradnih imeli, bi mrzenje kmetov v takih okoliščinah ne zadeval Nemca. Kdor po svetu gré, marsikaj zvé, — kdor med ljudstvom živi, veliko vé. In take naj bi poslušala visoka vlada! Ako vam drago, drugikrat še kaj. *)

Iz Bistriške doline na Notranjsk. Konec maja. Lakota nam žuga. Sneg, ki je krog in krog naše doline zemljo obelil, je kriv, da nam je silna slana polje in vinograde končala, posebno pa še vinsko trto popolnoma poparila. Tudi murbova dreveseca so vsa rujava; svilni črviči so mnogim mraza poginili, mnogi so jih pa kokošam pozobati dali zavoljo pomanjkanja zdravih murbovih peresec. Bog se nas toraj usmili! — Ker se čas približuje, da si bojo nove občine svoje župane volile, naj dobrovoljno besedico rečem trnovskim faranom. Dokazano je, da je tem bolje za sosesčane, čem več sosesk se v eno občino združi. Veselilo nas je slišati, da se misli cela spodnja Pivka v eno županijo združiti, in da si bo cela premska fara enega župana izbrala. Po tem izgledu bi tudi jaz nasvetoval, naj se bi cela trnovska fara v eno veliko županijo združila, ali pa če ni drugače, saj le na dve razcepila. Ena bi obsegala Trnovo s postenjsko in harijsko duhovnijo, Šembije, Topole, Zarečje, Zarčico, Dobropolje in Brce, druga pa Bistrico, podgorske vasi, oba Zamona, obe Bukvici in Koseze. Se vé, da je težko možá dobiti, ki bi vse lastnosti dobrega župana imel. Lastnosti dobrega župana sploh so „Novice nam že razložile; brez ovinkov tedaj rečem, da te lastnosti ima najbolj gosp. Matija Kranjec (naj mi ne zameri, da ga tukaj očitno pohvalim). Skrb in trud njegov za cerkev, šolo, dobra soseskina pota in za lep red v vsem, to vse so nam sploh znane glasne priče, da je pravi mož za župana. Matija Kranjec pa je tudi mož, ki ima srce za narod svoj, ker med prvimi je tudi on bil, ki so se trudili za ustanovitev naše čitavnice, in je še sedaj njen odbornik. Za župana bomo torej v Trnovem tudi za naprej Matija Kranjca volili. Z Bogom!

J...z.

Iz Mokronoške okolice na Dol. 25. maja. — Včerašnji mraz nam je končal koruzo in fižol popolnoma, trte in krompirja pa tudi polovico vzel; poparil je tudi murbova drevesa tako, da zavoljo pomanjkanja klaje so se svilni črviči, ki so se deloma že četrtič levili, morali zavreči. Kolika škoda! Poskusili bomo novo zalégo, ker ni še tako kasno in upamo, da bojo murbe znova ozelenéle, — ali kako bode, sam Bog vé.

Iz Ljubljane. Radostnega srca naznanjamo novico, da je Njih Veličanstvo cesar 19. dne t. m. blagovolilo za kmetijstvo in obrtnijstvo naše dežele mnogozaslužnemu in za blagor domovine svoje vseskozi skrbnemu gospodu Fideliju Trpincu podeliti vitežki križ Franc-Jožefovega reda. Slava! — V ponedeljek se je gosp. Trpinc podal na Dunaj, ogledat kmetijsko izložbo.

— Po izgledu 1859. leta se je tudi sedaj pod predsedstvom Njih ekscelencije gospé baronovke Bachove ustanovila družba 40 gospá v Ljubljani, katerim bode skrb za bolnišnične potrebe in okrepcavanje došlih ranjenih vojakov, ako se začne vojska. Ta odbor je že zdaj razglasil sledeči

Poziv.

Resna dôba je nastopila; armada cesarska se zbira, da odbije sovražni napad. V takem času ni dosti, da le z domoljubnim srcem spremljamo vojnike do zastav njihovih, treba tudi, ako bi se povračali iz krvavega boja, da jim lajšamo njih trpljenje in da skrbimo za njih povživek in ozdravljenje kolikor mogoče.

Ker naj to pomoč jim posebno ženska roka podaja, se je ustanovilo društvo gospá, ktere bojo miloščino nabirale in jo obračale ranjenim in revnim vojakom na pomoč. Kar se bode od dobrotljivih ljudi nabralo, se bode, ako se vojska začne, izročilo bolnišnicam, ki se napravijo v Ljubljani, zraven tega pa se bode, kakor 1859. leta, v Ljubljano prepeljani ranjenci

*) Dobro došlo!

krepčali z vinom, juho itd., rane se jim bojo vezale, perilo dajalo itd.

V polnem zaupanju, da vsako blago srce potrdi ta naš namen, se obračamo do vseh dobrotnikov in dobrotnic, da nam pripomorejo s tem, česar je v omejenem cilju in konec treba, namreč da dajo starega ali novega platna, platnenega ali bombaževega perila, mrežastih oglavic (kap), gob, vina, cigár itd. Za ovezo posebno želimo tankega pa tudi debelega cufanja, če je mogoče takega, da so nitke po 4 do 6 palcev dolge in podolgoma položene, — 2 do 3 palce širokih pa nezarobljenih platnenih povojev 3 do 6 vatlov dolgih, pa tudi flanelastih povojev nezarobljenih 3 do 4 palce širokih in 3 do 6 vate dolgih, potem koščekov iz novega ali starega platna po pol ali cel vatel velicah za komprêse — platnenih ali bombažastih prtov na tri vogle, večih ali manjših, zarobljenih ali nezarobljenih, — z rezanico napolnjenih blazinic iz debelega močnega platna po 2 čevlja dolžih in 8 palcev širokih, pa tudi taci, ki so 1 čevlj dolge in 8 palcev široke; debele vate. Tudi korbice, v katerih bode priprava za ovêzo, se bojo potrebovale.

Vsi ti darovi naj se oddajo v deželni hiši (na lontovžu): tamošnji vratár bo že povedal, komu.

Tudi milošnje v denarji se hvaležno sprejemajo, da se ž njim kupijo potrebne stvari.

Denar razun vredništva „Laib. Ztg.“ prejema tudi vredništvo „Novic“, pa tudi pisarnica c. kr. deželnega predsedstva.

V Ljubljani 24. maja 1866.

Za odbor društva gospejnega:

Zofija baronovka Bach-ova.

— Odbor, ki se je v Ljubljani ustanovil za osnovo „prostovoljnih planinskih strelcev“, nam je poslal za razglas sledeči poziv:

Čujte rojaki!

Silni napad, kakoršen morebiti še nikdar poprej, se napravlja na našo občno domovino Avstrijo. Zvezali so se sovražniki na jugu in severju, ter nam grozé s hudo krivično vojsko, da bi odtrgali kosce domovine nam drage. Sveta dolžnost kliče tedaj zveste sinove domovine, da odbijejo nesramne namembe. Že se dvigujejo po vseh deželah cesarskih junaški narodi, hoté darovati za domovino krv in blago. V sosednih deželah na Štajarskem in Koroškem se po dovolitvi Njih Veličanstva našega gospoda in cesarja zbirajo pogumni prostovoljci pod imenom „planinski strelci.“ Njih namen je braniti planine, in pota in sela njena proti sovražniku, ako bi želel se jih polastiti. Zato se je tudi v naši domovini snidel odbor, ki se je posvetoval in dogovarjal s poveljnikom po svetlem cesarji izvoljenim za celo trumo planinskih strelcev. Naš namen je združiti tudi v našem domu krdelo, ako mogoče samostojno, v zvezi s štajarskimi in koroškimi brati.

Kličemo tedaj na pomoč v denarjih, kličemo tudi vas vrle sinove domovine, da se pripravite, kadar vam bomo mogli naznaniti pogodbe, kako, in čas, kdaj se boste mogli oglasiti za slavno brambo domovine!

Naznaniti že danes moremo, da morejo vstopiti v to krdelo mladenči tudi v vojaških letih, da bode krdelo se prevzelo v državno plačo, in da eno leto v tej vojski bode zaleglo za dve leti vojaške službe. Vemo, da stoji veliko število naših vrlih rojakov v rednih polkih cesarske armade; vemo, da naša dežela je zlo obložena z davki; vemo, da nenavadno veliko breme nastanovanja in prevaževanja vojaškega nosi naša dežela na meji cesarstva; vemo, da nas bode posebno zadela — če se vname boj na Laškem — človeška dolž-

nost do ranjenih; vemo, da vsi ti darovi so veliki, premoženja pa malo v domovini; — al tudi to vemo, da naše domoljubje, da naša zvestoba zmaga vse, in da bomo mi tudi to zmogli, da postavimo na noge krdelo prostovoljcev v družbi z našimi sosedi. Pomagajte, darujte tedaj, mili rojaki, kolikor vsak premore. Vsak dar bode ljub, in ljubše, če doide nam hitro. Darove sprejema deželni odbor, mestno županstvo, vsi c. kr. kantonski predstojniki po deželi, pa tudi vredništva „Laibacher Zeitung“ in „Novic.“ Vsi darovi, kakor tudi njih raba, se bodo dali na znanje v domačih časnikih.

Dragi rojaki! Pokažimo, da smo sinovi junaških dedov in prededov, ki so branili na mnogih bojiščih domovino vsa stoletja z vso silo zoper vse sovražnike.

Skažimo se vredne njih djanj in zmag, ki se svetijo v zgodovini na večni spomin! Nadušajmo se v besedah našega slavnega pesnika:

„Mi čvrsti Slovenci smo, gremo na boj

Za pravdo, za dom, za Cesarja,

Zakonu domačemu vitežki roj,

Protivnemu groza viharja!“

Anton baron Codelli,

deželni poglavar, v imenu odbora za krdelo prostovoljnih „planinskih strelcev.“

V Ljubljani 29. maja 1866.

— Tedaj gosp. županova pot vendar ni bila brez vspeha. Po pismu c. kr. armadnega poveljstva od 23. dne t. m. je že gotovo, da c. kr. deželna vojaška sodnija in položna (depozitna) denarnica iz Vidma pride v Ljubljano. Ker to oboje je obstojni del c. k. deželne general-komande, je veselo upanje, da vsa ta c. k. vojaška oblastnija, ako zapustí Videm, pride v Ljubljano. Issleibu pa, ki je, kakor „Slovenec“ pravi, v „Klagenfurtarci“ že velik hrup gnal, da Celovec dobí general-komando, „Ljubljana pa naj se tolaži s tem, da pri vsem tem vendar le ostane srce Slovenije“ naj bode to „merks!“ da ne brije prezgodaj abotnih krautheimskih šal saj v časniku ne, kateri nosi firmo vladnega časnika in ki ga tako besedovanje ne dela le smešnega, temuč ga tudi kaže vednega narodnega draživca!

— Strelišče tukajšnje je za bolnišnico vojaško že pripravljeno. Imenuje se pa še veliko družih hiš, da bodo bolnišnice, ako se utegne boj začeti na Laškem in „Tagespošta“ imenuje celó nunski samostan, šolsko poslopje itd. „Tagespošti“ in njenim pajdašicem sicer ne gré veliko vere, ker ona tudi to vé, česar ne vé nobena živa druga duša, in rada po svetu trosi deželi naši na sramoto; vendar ozdravljenje bolnih vojakov in zdravje mestno zahteva, da, ako se začnó krvavi boji, bi se mesto ne obložilo s premnogimi bolnišnicami letos, ko se ima Ljubljana zapreti in smrdljivi sekretni kanali pridejo na dan. „Triglav“ imenuje velika in večidel prazna poslopja v Velesovem, Zatičini, Goričanah, in „Laib. Zeitg.“ dodaje še grad v Mekinah, v Ravnah in na Selu (Gschiss). Naj bi se tedaj resno prevdarilo, kar je na dvojno korist!

— Devet kolib za vojaško stanišče je že gotovih.

— Iz posvetovanja učiteljskih zborov o ukazu državnega ministra pospehu slovenskega jezika na korist nismo mógli še nič pravega zvedeti; toliko je menda gotovo, da so učitelji, ki slovenskega jezika celó nič ne znajo ali le malo, tudi glasovali o njem; iz tega pa lahko sodimo, kakošni da morajo biti ti sklepi; izvedencem, ki so stavili predloge, se je menda pritrdilo toliko, kolikor se jim nikakor ni moglo odreči; o ravnopravnosti maternega jezika z nemščino ni sledú. Ako tudi državni minister ne pritegne izvedencem našim, moral se bode deželni zbor zopet boriti za pravice, ki

so nam zagotovljene po postavah. Vendar pa bili bi krivični, ako bi rekli, da se slovenščina ne bode na bolje obrnila, ako se v resnici izpeljejo storjeni sklepje. — Realkin učiteljski zbor je menda pritrdil naslednjim predlogom: da se slovenščini odločijo 3 ure na teden; da se v knjige spodnje realke vpelje slovenska terminologija; da slovenščino in nemščino na spodnji realki, ako je mogoče, uči en učitelj in da se nemščina pojasnuje s slovenščino.

— Danes popoldne ima novoizvoljeni mestni zbor prvo veliko sejo, v kateri se med drugim bodo na novo ustanovili posamezni odseki.

— Nadvojvoda Ernst je zapustil danes mesto naše, kateremu je velik dobrotnik bil. Gospod mestni župan z 3 odborniki so se mu poklonili pred odhodom.

— „Sokol“ iz Prage je v prav srčnem pismu našemu „Sokolu“ poslal zahvalnico za donesek k spominku, ki ga bode praški „Sokol“ napravil nepozabljivemu svojemu načelniku g. Fügner-u.

— Lenuhinje (kakih 20 jih je) iz Kranjskega, ki so dozdale bile v posilni delavnici v Lankovicah na Štajarskem, se bodo preselile v delavnico v Schwatz na Tirolih, ker v Lankovicah ima vprihodnje le sama jetnišnica biti. Štajarski deželni odbor se sicer ustavlja tej prenapredbi; ali bo kaj opravil ali ne, ne vemo.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Evropa je zdaj podobna mestu sè slamnatimi strehami, v katerem se vsaki hip ognja bojé, in res je, da se more razširiti plamen do vseh voglov in da se ne vé, kdaj in kako da mu bode konec. Ni tedaj čuda, da v taki nevarnosti pritegujejo nekteri z gasilnico, da bi zamočili iskro, ktera žuga zanetiti strašen ogenj, — ta gasilnica je kongres (shod vladarski), o katerem je zdaj zopet veliko besedi. V nedeljo — piše „Zukunft“ — so šla od vlade francozke, angleške in pruske pisma do njihovih poslancev na Dunaji, Berlinu in Florenci, naj pozovejo vlado avstrijsko, prusko in talijansko v kongres, ki ima biti v Parizu. Kaj bi imelo bistvo kongresa biti, nihče ne vé, če tudi se pripoveduje, da naj se na kongresu mešetari za to, da avstrijska vlada odstopi Benetke Lahom, za nje pa naj dobí Šlezko od pruske vlade, kateri naj se prepustita Šlezvik in Holštajn; tako dobí vsaka svoj kos in vojske ni treba. Ali bodo prizadete vlade ali bodo tudi ljudstva teh dežel s tako mešetarijo zadovoljne, ne vprašajo mešetariji nikogar. Zato je celó malo upanje, da bi kongres, ako se tudi s silo skupaj spravi, z lepo kaj opravil, in po takem kongresu nikakor še ne pomeni miru. Če že mora biti nesrečna vojska, ktera bode nepopisljivo škodo vsula čez prizadete dežele, naj bode raje prej kakor pozneje, zakaj vsak dan tacega gnjilega miru požre na milijone denarja, ki ga povsod manjka. Ko so laškemu generalu Lamarmori pripovedovali o mirnem zasuku sedanjih homatij, je, kakor „Augsb. Allg. Ztg.“ pripoveduje, neki rekel: „jaz nisem ne norec, ne otrok.“ Naj je to resnica ali ne, saj to kaže, kako stojé reči. — Vojskovodja naše severne armade Benedek priporoča vojakom, ako bi se boj začel, da se ne dotaknejo premoženja vsovražnikovideželi. — Kakošen strah in trepet pred Hrvati je na Nemškem, kažejo ondašnji neumni razglasi in drugo abotno početje; nekteri ne mislijo družega kakor to, kako bi denar zakopali pred njimi, žene in otroke skrili! Da bi dolazil drugi Atila s svojimi azijskimi četami, ne bi mogel huji biti od Hrvatov! In tako čenčajo — pravi

„Zukunft“ — časniki take srednje nemške dežele, s katero vred naj bi se narod avstrijski bojeval za to, da se vzdrži nemški bund! — Najvažnejša novica za omenjenimi poliliškimi homatijami je pa nam ta, da so neki vsi hrvaški poslanci, ki so bili v kraljevinski deputaciji v Peštu, se vrnili domú, ker odgovor magjarskih poslancev na njih memorandum je tak, da ni pričakovati porazumljenja. Mi sicer nismo pričakovali izida družega; a sedaj tudi očitno vidimo, da je bil le prazen strah, ako se je mislilo, da kateri pravi Hrvat na vrat na nos hoče zlesti v jarm magjarski. — Vladna „Wien. Zeit.“ je te dni odločno rekla, da ni nič z „reichsrathom“ Schmerlingovim, ki je delal le razpor. — Slovanska Beseda (čitalnica) na Dunaji se kaže res pravi dom vsakemu Slovanu, ki tje pride; tako je unidan pozdravila s prijazno besedo goste, ki so prišli na Dunaj ogledavat izložbo. — Kakor v Gorici je tudi v Kopru vlada razpustila mestni zbor; zakaj? se nič prav ne vé. — Tudi iz Hrvaškega se sliši, da je mraz silno škodo naredil vinogrodnom, vrtom in polju, posebno v nižavah. Srce človeka bolí, ako vidi, kako lepo so vinogradi kazali, in kakošni so sedaj!

Listnica vredništva. Gosp. Podd. v P.: Danes ni bilo mogoče. Kje se je godilo „poslano“? Ali morete poslati recep.? — Gosp. M. v S. Prekasno došlo, kakor vidite. Af. in Br. premalo jasno. — G. J. N. v P.: Dopis nam je došel, ko so se „Novice“ deloma že tiskale; tedaj drugi pot; menda ne bo še prekasno.

Kursi na Dunaji

29. maja 1866.

v novem denarji.

Državni zajemi ali posojila.		Druge obligacije z lotrijami.	
5% obligacija od leta 1859		Kreditni lozi po g. 100. g.	72.50
v novem dnar. po 100 g. g.	50.25	4 1/2 % Tržaški lozi po 100 „	108.00
5% nar posojilo od l. 1854 „	61.50	5% Donavsko-parabrod-	
5% metalike	57.—	ski po g. 100	77.00
4 1/2 % „	55.65	Knez Esterhazy. po g. 40 „	55.00
4% „	49.50	Knez Salmovi po g. 40 „	26.50
3% „	41.00	Knez Palfyovi po g. 40 „	22.00
2 1/2 % „	54.50	Knez Claryovi po g. 40 „	—.—
1% „	—.—	Knez St. Genoisovi po g. 40 „	—.—
Obligacije zemlišn. odkupa.		Knez Windischgrätz. po g. 20 „	—.—
(po 100 gold.)		Grof Waldsteinovi po g. 20 „	—.—
5% doljno - avstrijske g.	86.00	Grof Keglevičevi po g. 10 „	—.—
5% ogerske	61.75	Budimski . . po g. 40 „	—.—
5% hrvaške in slovanske „	65.00	Denarji.	
5% krajske, štajarske,		Cesarske krone . . . g.	14.07
koroške, istrijanske „	82.00	Cesarski cekini . . . „	5.90
Državni zajemi z lotrijami.		Napoleondori 20 (frankov) „	10.25
Zajem od leta 1860	70.40	Souvraindori	10.05
„ „ „ 1860 petink. „	78.50	Ruski imperiali	10.40
„ „ „ 1839	127.—	Pruski Fridrikdori	9.00
„ „ „ 1839 petink. „	134.25	Angležki souvaindori . . .	10.50
5% narodni od leta 1854 „	61.50	Louisdori (nemški)	—70
Dohodkine oblg. iz Komo „	15.50	Srebro (ažijo)	124.—

Žitna cena

v Ljubljani 26. maja 1866.

Vagán (Metzen) v novem denarji: pšenice domače 4 fl. 52. — banaške 4 fl. 52. — turšice 3 fl. 22. — soršice 3 fl. 57. — rež 3 fl. 42. — ječmena 2 fl. 72. — prosa 2 fl. 75. — ajde 2 fl. 82. — oves 2 fl. 55.

Loterijne srečke:

V Gradcu } 24. maja 1866: 67. 85. 66. 42. 54.
na Dunaji } 10. 37. 45. 26. 5.

Prihodnje srečkanje v Gradcu in na Dunaji 6. junija.